

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 8-9
Agost-Setembre de 2016**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

8-9

Tarragona, agost-setembre de 2016
3a època. Núm. 511

Secció oficial

Arquebisbe

Homilia pronunciada al Monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet en
l'ordenació presbiteral de Fra Salvador Batet i Candela..... 251

Als Quatre Vents

614. El miracle de Lourdes..... 254

615. Donar consell a qui l'ha de menester..... 255

616. Ensenyar a qui no sap..... 256

617. Cita a Cracòvia 257

618. Corregir el qui va errat..... 258

619. Consolar el Trist. La vareta màgica..... 258

620. L'Assumpció de Maria 259

621. Perdonar les ofenses 260

622. La paciència com a obra de misericòrdia..... 261

Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant els mesos de juliol i agost 262

Secretaria General i Cancelleria

Cessaments. Relació de responsabilitats que es deixen d'exercir com a con-
seqüència dels nous nomenaments fets últimament..... 265

Nomenaments dels mesos de juliol i agost..... 268

Decret pel qual s'erigeix l'associació Amics de l'Ermita de la Mare de Déu
del Roser de Vallmoll en associació canònica privada de fidels i se li
concedeix personalitat jurídica privada..... 268

Decret pel qual s'aproven els Estatuts de l'Associació Amics de l'Ermita de la Mare de Déu del Roser de Vallmoll.....	268
Decret pel qual s'erigeix un centre diocesà de preparació al matrimoni.....	269

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la Jornada Mundial de les Missions 2016	271
<i>Audiències generals "Jubileu de la Misericòrdia"</i>	
Viatge a Polònia, 31 Jornada Mundial de la Joventut.....	273
El consol per a una mare (cf. Lc 7,11-17).....	275
La Misericòrdia instrument de comunió (Mt 14,13-21)	277
La Misericòrdia ofereix dignitat (cf. Mt 9,20-22).....	279

(32p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
 Portada: Catedral, Seminari i Torre de l'Arquebisbe (A-7 a l'alçada del nou Estadi).
 Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
 Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
 Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
 Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

de 6 d'agost de 2016 al Monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet en l'ordenació presbiteral de Fra Salvador Batet i Candela

Benvolguts P. Abat, P. Prior i tota l'estimada comunitat de Santa Maria de Poblet, i especialment tu, fra Salvador, que avui rebràs l'ordenació de prevere de mans meves. Saludo també els preveres concelebrants, els diaques i els teus familiars, i us saludo amb afecte a tots vosaltres, germans i germanes que assistiu a aquesta celebració eucarística i ordenació presbiteral.

Com llegeixo en la vostra pàgina web: «Avui, 6 d'agost, festa de la Transfiguració del Senyor, durant la missa conventual de les 10.00 h, el nostre germà Salvador Batet rebrà l'ordenació presbiteral de les meves mans. Per la imposició de mans, la pregària d'ordenació i la unció amb el crisma, fra Salvador serà instituït servidor de la litúrgia i de la caritat en el si de la nostra comunitat monàstica. En donem gràcies a Jesucrist, ungit per l'Esperit per portar l'alegria als pobres i la llibertat als oprimits.»

Tot cristià, pel fet d'haver rebut el baptisme, té el sacerdoci comú, i també en virtut de la comunió dels sants, ha de sentir el pes de portar la humanitat sencera a Déu. Però qui queda ungit amb el sagrament de l'orde adquireix una nova responsabilitat, derivada de la seva nova configuració amb Crist, que no és sols més intensa, sinó essencialment diferent de la dels altres fidels.

Sobre les teves espatlles recaurà, Salvador, doncs, la responsabilitat de l'atenció pastoral, en primer lloc, dels germans de la teva comunitat cistercenca i de tots els homes i dones, ja que el sacerdoci ministerial, per la seva naturalesa mateixa, constitueix un ministeri públic en l'Església: està obert a les necessitats espirituals de totes les ànimes. Seràs de fet configurat amb el Crist, sacerdot summe i etern, és a dir sacerdot del Nou Testament, i aquest títol et fa que siguis predicador de l'evangeli, pastor del poble de Déu, i que presideixis les accions de culte, especialment la celebració eucarística.

En primer lloc la predicació de l'evangeli. La teva vocació és la meditació assídua de la Paraula de Déu i donar-ne també testimoniatge. La vostra vocació

en el si de l'Església és la transmissió de la Paraula de Déu amb què s'anuncia l'Evangelí de Crist. Tu, Salvador, que ets a punt de ser promogut a l'orde del presbiterat, considera, doncs, que exercitaràs el ministeri de la sagrada doctrina i seràs partícip de la missió de Crist, únic mestre. En el ritu d'ordenació et preguntaré: «Vols exercir el ministeri de la paraula, amb ciència i amb responsabilitat, quan predicaràs l'Evangelí i exposaràs la fe catòlica?» Segur que la teva resposta serà: «Sí, ho vull.» Dispensa a tothom aquella paraula que tu mateix vas rebre amb alegria dels teus pares, dels catequistes, dels teus mestres i formadors de l'orde Cistercenc, i també fruit del teu estudi.

Llegeix i medita assíduament la paraula del Senyor perquè sigui veritat allò que jo et diré: «Creu allò que has llegit, ensenya el que has après i viu allò que has ensenyat.» Malgrat les nostres febleses, els fidels esperen de nosaltres la força de la paraula de Déu, amb fidelitat plena a les veritats de la fe cristiana. I no podem oblidar que es predica més amb l'exemple que amb la paraula: la paraula de Déu s'ha d'encarnar en la nostra vida, en la teva vida.

També et preguntaré: «Vols celebrar amb pietat i amb fe, i segons la tradició de l'Església, els misteris de Crist, especialment en el sacrifici de l'eucaristia i en el sagrament de la reconciliació, a lloança de Déu i santificació del poble cristià?» Segur que la teva resposta serà també un «Sí ho vull».

Salvador, com a preveres, sobre nosaltres recau la part principal de la celebració de la litúrgia, de manera molt particular l'administració dels sagraments (cf. PO 5), a través dels quals ens arriba la gràcia redemptora de Jesucrist. En rebre l'orde sacerdotal seràs signat per l'Esperit Sant i configurat a Crist sacerdot, de manera que puguis actuar en el nom i en la persona de Crist cap (PO 2) precisament per a poder celebrar el sacrifici de la missa.

La tercera dimensió del teu ministeri de prevere és ser pare, pastor i mestre de tots, has de tenir un zel apostòlic sense fronteres, una caritat pastoral que cremi fins al més íntim del teu ésser. Saps molt bé que la teva tradició monàstica, l'objectiu de la teva vida, és passar del secundari a l'essencial, passar del secundari al que sols i veritablement és important i fiable. El *quærere Deum*, 'buscar a Déu', com deia Sant Benet.

Crist ens ha dit que és el Bon Pastor. El Bon Pastor dona la vida per les seves ovelles. De la mateixa manera el sacerdot ha de sacrificar-se per complet, cada dia, en el compliment de la seva missió. Tingues sempre davant dels teus ulls, Salvador, l'exemple de Jesús, el Bon Pastor, que no va venir a ser servit, sinó a servir i a intentar salvar allò que s'havia perdut.

Avui l'Església celebra la solemnitat de la Transfiguració del Senyor. Jesús es transfigura a la muntanya del Tabor, manifestant aquella glòria que li escau com a Fill Unigènit de Déu Pare, Déu com el Pare i l'Esperit Sant.

Sant Pere en la segona lectura ens diu que «nosaltres mateixos vam contemplar amb els nostres ulls la seva grandesa [...] i vam sentir la veu que deia: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui jo m'he complagut.»» Aquest és el Crist que hem de predicar, que hem d'adorar i alimentar-nos en l'eucaristia. Aquest és el Crist que hem de veure en els nostres germans, especialment els més pobres i deseparats.

En aquest Any de la Misericòrdia, Salvador, has de ser un mirall on transparen el Crist, un mirall de la misericòrdia, un pastor sol·lícit per als teus germans però també per a tots els qui s'acosten a aquest Monestir de Poblet, al qual tant estimo i aprofito per donar les gràcies pel vostre lliurament al Crist i a totes les ànimes.

Vivim moments en què el laïcisme belligerant vol arraconar Déu de la vida dels homes i de la vida dels pobles; amb les seves lleis, contravalors, manera d'entendre la persona, el matrimoni i la família, les relacions dels homes amb Déu, i tantes altres manifestacions: Déu diuen que només ha d'estar en les consciències, en les sagristies. A tot això els cristians proposem, no imposem, una visió totalment diferent. La fe cristiana, la doctrina cristiana ens explica la veritat sobre la persona, la família i la societat.

Val la pena formar part dels «servidors» dels quals ens parla la primera de les lectures: «Els seus servidors eren milers, els seus assistents, deu mil miríades», i ens diu el profeta Daniel, parlant de Déu, com el vell venerable, que li «fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.»

Pere es vol quedar a la muntanya de la Transfiguració: «Mestre, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes.» Però Jesús els convida a baixar a la plana, que és com dir, a la vida, a les dificultats, a l'escàndol del sofriment d'un Messies no triomfant i poderós, sinó sofrent i humiliat. Però aquest Messies sofrent és el Senyor de la glòria.

No vull concloure sense felicitar els familiars i amics del nou prevere. Pregueu per ell i pels altres sacerdots, perquè siguin sants i en nombre suficient per a atendre les necessitats de l'Església a tot el món. Supliquem a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors (cf. Mt 9,38).

A santa Maria, que ens presideix des d'aquest retaule tan bonic, preguem-li per la fidelitat i la santedat d'aquest nou ministre. Com deia sant Bernat: «De Maria nunquam satis», 'mai no en direm prou', 'mai no l'estimarem prou'. Sant Joan, al peu de la creu, quan feia poques hores que havia estat investit de la potestat de l'orde, la va acollir com a mare. Si nosaltres l'acollim, ella no ens deixarà mai i ens ajudarà a ser bons fills del seu Fill, Jesús. Amén.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

614. EL MIRACLE DE LOURDES

3 de juliol de 2016

Aquests dies l'arxidiòcesi de Tarragona està de pelegrinatge al santuari de Lourdes, on tantes vegades em porten el cor i els passos per honrar la Mare de Déu que es va aparèixer allà a la jove Bernadette Soubirous divuit vegades, entre l'11 de febrer i el 16 de juliol de 1858.

Als sis anys vaig anar-hi per primera vegada, amb quatre germans meus, en el marc d'un pelegrinatge de pobles de l'Urgell organitzat a Tàrraga. Després crec que hi he anat prop d'un centenar de vegades, la majoria des de Pamplona o, ja com a arquebisbe, des de Tarragona, acompanyant fidels de la nostra arxidiòcesi.

Com milions de pelegrins que hi acudeixen cada any, m'emocionen la processó eucarística, les torxes nocturnes, el via crucis, les abundants confessions... i, per descomptat, la gruta, aquells pocs metres amb la imatge de la Mare de Déu tal com la va descriure la vident, i amb una esplanada guanyada amb el desviament del riu Gave, sempre plena de pelegrins de tot el món que van i vénen.

Sens dubte s'han acreditat a Lourdes molts miracles, com el que va commoure Alexis Carrel, Premi Nobel de Medicina de 1912, però em pregunto si no és ja un miracle contemplar en el nostre temps la magnitud de la fe que s'observa en tants rostres de malalts i el goig amb què els ajuden els voluntaris.

Lourdes és un miracle en si mateix. Hi ha llocs més divertits que explicarien l'afluència de milions de persones. Els qui van a Lourdes majoritàriament hi van a resar, o acaben resant, encara que a vegades sigui al Déu desconegut que va anunciar sant Pau a Atenes. Són innombrables els testimonis de pelegrins que, buscant la curació del cos, han trobat la pau de l'ànima, els qui surten enfortits en la seva fe i esperança i els qui troben sentit a la seva vida al servei als altres.

Això explica que molts voluntaris repeteixin el seu gest solidari cada any, i que al pelegrinatge que organitzem s'hi sumin persones joves. L'amor a la Mare de Déu en la

seva advocació de Lourdes es renova així any rere any donant compliment a aquelles paraules de la Mare de Déu en el Magnificat: «Em diran benaurada totes les generacions.»

Personalment, als peus de la Verge en la seva gruta de Massabielle, demano pels malalts i els seus familiars i per totes les persones de l'arxidiòcesi. També per les intencions del Papa que abasten el món sencer.

615. DONAR CONSELL A QUI L'HA DE MENESTER

10 de juliol de 2016

Un Premi Nobel de Medicina va fer una conferència a Pamplona en la qual va revelar alguna curiositat personal sobre la recepció del prestigiós guardó. Va comentar que havia rebut moltes cartes i missatges, però cap com el de la seva mare: «I ara, fill, procura que això no et pugi al cap.»

La seva mare apellava al fet que mantingués la humilitat i no se'n vantés. Sens dubte era un més dels consells que li havia donat i que donen tots els pares: sigues bona persona, estudia, aprofita el temps, tingues cura dels amics amb qui surts, i altres consells més materials: menja de tot, posa't l'abric, etc. S'ha dit que l'abric és la peça que un nen es posa quan la seva mare té fred.

Hi ha un moment en la vida en què els consells ja no procedeixen tant de l'àmbit familiar com dels amics o els col·legues de professió. Tots necessitem ser aconsellats i tenim capacitat per ajudar altres persones.

Donar consell a qui l'ha de menester és una obra de misericòrdia, a vegades més important que donar allotjament, aliment o vestit, perquè incideix en l'esperit. Per a això no es requereix una perícia especial, sinó que és una qüestió d'actitud. Primer, que ningú no ens resulti indiferent i que no passem de llarg si veiem que podem oferir ajuda a una persona. Segon, que siguem oportuns, per a això hem de posar-nos al lloc de l'altre i ser delicats. Per exemple quan anem a visitar un malalt a l'hospital: hem de calibrar si l'ànim o el cansament; no interrompre'l si ens explica el que li passa explicant que a nosaltres un cop ens va passar una altra cosa...

A vegades el que un desitja és ser escoltat i el que necessita és silenci per la nostra part. En altres són unes paraules que puguin ajudar-lo. Algunes vegades a una persona amb greus problemes familiars o laborals cal aconsellar-li serenitat; en altres potser se'l pot encaminar a parlar amb algú que pugui ajudar-lo, una direcció espiritual, que no necessàriament serà anomenada d'aquesta manera.

Personalment encariria que parlessin amb un sacerdot si s'adverteix una crisi espiritual. Fins i tot els grans sants van tenir qui els aconsellés. Només cal veure amb quina gratitud parla santa Teresa d'Àvila de sant Pere d'Alcàntara, o sant Francesc Xavier de sant Ignasi de Loiola.

La preparació doctrinal és important, però una ànima senzilla pot oferir a vegades consells impagables, com la mare del Premi Nobel.

616. ENSENYAR A QUI NO SAP

17 de juliol de 2016

Ja fa més de 50 anys, quan encara hi havia força persones que no sabien llegir ni escriure, una serventa acudia alguns dies de la setmana a una casa d'un poble no llunyà a fer les tasques de neteja domèstica, sobretot treure la pols, llavors abundant, i fregar el terra. L'amo de la casa, ja jubilat, en advertir que no sabia llegir ni escriure, es va oferir a ensenyar-li, però no quan acabés de netejar, sinó a l'última mitja hora de treball. Llavors deixava l'escombra i la baieta i agafava el llapis i la llibreta. Passat mig segle, recorda agrair aquella iniciativa que li va resultar tan profitosa.

Fa unes setmanes vaig llegir que un periodista del Wall Street Journal va abandonar el seu cobejat lloc en el prestigiós diari novaiorquès per dedicar-se a educar joves del Bronx, el barri de la ciutat en què la criminalitat, la pobresa i les drogues es donen la mà.

Són dos fets diferents en la geografia i en el temps, però amb un denominador comú: ensenyar a qui no sap, que és una de les obres de misericòrdia espirituals. Ensenyar cultura general i actituds davant la vida, en una barreja meravellosa de gramàtica i honestat, matemàtiques i sinceritat... formació humana i espiritual.

L'Església, al llarg de la història, ha posat en marxa milers de centres educatius i d'acollida, des d'orfenats fins a universitats, i ho ha fet sense tractar els camps educatius com si fossin incompatibles. L'ensenyament tècnic i l'educació en valors són dues cares d'una mateixa moneda.

Quan sant Josep de Calassanç, el sant de Peralta de la Sal (Osca), va arribar a Roma i va veure tants nens pobres vagant pel carrer, es va commoure i es va posar a treballar per crear escoles on poguessin formar-se i sortir d'aquella situació. Escoles gratuïtes, per descomptat, que van ser l'origen de les Escoles Pies. I cito aquest exemple, d'entre moltíssims, que dona testimoniatge d'una tasca educativa desinteressada que procura donar remei a la ignorància més primitiva i a la ignorància espiritual.

ENQUADERNACIÓ
TARRAGONA

IMPRESA VIRGILI

Impressió òfset i digital
Enquadració
Disseny

Tesis · Carpetes...
Targetes · Sobres...
Revistes · Llibres...
Cartells · Fulletons...
Targetons · Invitacions...
Tríptics · Flyer's
i molt més

Carrer Ferrers, 1 · 43003 TARRAGONA · 977 233 251 · info@ivirgili.com · www.ivirgili.com

Els cristians sabem que donar a conèixer Déu, el sentit de la vida, les virtuts, l'Evangeli, representa una ajuda formidable per als que potser no han tingut l'oportunitat d'asaborir aquestes realitats. I això és tasca de tots, encara que de manera específica dels professors de centres, estatals o privats —això és el de menys— als quals devem gratitud pel seu treball vocacional impagable.

617. CITA A CRACÒVIA

24 de juliol de 2016

Amb molta illusió he esperat aquesta cita a Cracòvia, on acompanyo joves de Catalunya que, com els de totes les latituds del món, responen a la crida d'una nova Jornada Mundial de la Joventut, la número 31 des que sant Joan Pau II va convocar la primera a Roma l'any 1984.

He tingut l'oportunitat joiosa d'assistir a la de Colònia i a la de Madrid, al costat de Benet XVI. Són moments inoblidables per als centenars de milers de persones presents, una manifestació de fe i d'esperança per a l'Església i la humanitat.

En aquesta ocasió és el papa Francesc qui convoca i ho fa en l'Any Jubilar de la Misericòrdia, i a Cracòvia, la ciutat estimada per sant Joan Pau II, on va cursar estudis i va ser arquebisbe abans de ser elegit per a la seu de Pere. Aquests dies ens donaran ocasió de visitar Czestochowa, on als peus de la Verge Negra posaré les peticions i les inquietuds de tots els presents i, especialment, de totes les persones de la nostra arxidiòcesi que ens acompanyaran amb el cor.

Els joves tindran ocasió de pregar en un santuari marià de tanta devoció, i de visitar un dels llocs més simbòlics de les tragèdies que han solcat la història: el camp de concentració d'Auschwitz, a només 35 quilòmetres de Cracòvia, on van ser internats 1.300.000 persones de les quals van morir-ne més d'un milió, jueus majoritàriament. Són fets que molts joves coneixen pel cinema, com la pel·lícula *La llista de Schindler*, l'alemany que va aconseguir salvar molts jueus invocant la necessitat que treballessin a la seva fàbrica d'armes, installada precisament a Cracòvia.

La JMJ serà un encontre amb Polònia, una immersió en escenaris europeus històrics, però sobretot una ocasió per a la trobada més feliç que algú pot tenir: amb la misericòrdia de Déu. Els qui ja no som joves estarem allí també molt a gust, perquè no envelleix l'amor a Déu «que alegra la meva joventut».

Demano que per a molts joves aquesta estada a Cracòvia suposi una reafirmació de la seva fe si la tenien abandonada o un abans i un després en les seves vides. La universalitat de l'Església es palpa en aquestes trobades i ajuda, a través de la recepció dels sagraments de la penitència i de l'eucaristia, a emprendre un camí d'identificació amb la voluntat de Déu. Que els joves, en la seva recerca de la felicitat, trobin l'Amor i amb ell els arribarà la felicitat.

618. CORREGIR EL QUI VA ERRAT

31 de juliol de 2016

Hi ha un fet en la vida de la primitiva Església que pot sorprendre els qui no el coneixen, però que està recollit en el Nou Testament i se cita com un exemple clàssic de la pastoral. Tècnicament se l'anomena «el conflicte d'Antioquia», i recull una reprensió que sant Pau va fer a sant Pere. La sorpresa pot estar en el fet que un apòstol, per gran que sigui, s'atreveixi a corregir el primer Papa, a qui Jesucrist mateix va escollir com a pedra angular de l'Església.

El Concili de Jerusalem havia definit que la salvació ve per la fe en Jesucrist i no per les moltes pràctiques de la Llei judaica. Això no obstant, passat el temps, sant Pere, a la pràctica condescendeix amb els judaïtzants. Així narra l'incident sant Pau a la Carta als Gàlates (2,11-12):

«Ara bé, quan Cefes [Pere] vingué a Antioquia m'hi vaig enfrontar obertament, perquè el seu comportament era reprovable: abans que en vinguessin alguns de part de Jaume, menjava amb els pagans, però quan aquells van arribar, ho evitava i se n'apartava, per por dels defensors de la circumcisió.»

L'actitud de l'apòstol Pau responia a un manament de Jesucrist, que va dir: «Si el teu germà et fa una ofensa, vés a trobar-lo i, tot sol amb ell, fes-li veure la seva falta. Si t'escolta, t'hauràs guanyat el germà» (Mt 18,15). Aquesta pràctica, la correcció fraterna, té una profunda arrel evangèlica, però no sempre s'aplica fins i tot en l'Església.

El papa Francesc ha cridat diverses vegades l'atenció sobre les murmuracions, i ha demanat que les rebutgem. No hem de parlar malament de ningú, però menys encara dels qui es troben investits d'algun tipus d'autoritat, com els pares de família, els mestres, els sacerdots... Les crítiques neixen a vegades de l'enveja o també de la incomprensió i la falta de caritat. Corregir el que va errat és una obra de misericòrdia. Qui fa alguna cosa malament té dret que se'l corregeixi, no que s'escampi el seu error.

Com a arquebisbe estic convençut que puc equivocar-me en algunes decisions que prenc, o en les que no prenc. No pot ser d'altra manera si fins i tot un Papa, com és el cas de sant Pere, s'equivocava! Agraïxo en aquests casos que se m'adverteixi confiadament. I demano que entre tots regni la caritat, l'estimació mútua, que quan hi és la correcció costa menys de fer i d'acceptar.

619. CONSOLAR EL TRIST. LA VARETA MÀGICA

7 d'agost de 2016

L'Evangeli ens explica que la vida de Jesucrist va estar plena d'episodis en els quals apareix socorrent persones que es trobaven tristes, per malalties, xacres o per la mort d'éssers estimats. Així guareix cecs, coixos, paralítics, una dona amb pèrdues de sang,

leprosos... i ressuscita alguns morts per consol dels seus familiars. Socorre persones amb fam, els qui es van quedar sense vi en un casament, els seus apòstols en trànsit de naufragi, pescadors que no van aconseguir cap captura, endimoniats...

Va passar fent el bé, i és això justament el que espera de nosaltres, els seus seguidors. Ens va deixar el seu exemple i les seves paràboles, com la del bon samarità, l'ovella perduda, l'administrador perdonat i tantes més.

En les meves visites pastorals tinc molt present aquesta obra de misericòrdia de consolar les persones tristes. Moltes vegades les trobo als hospitals, a les residències de la tercera edat o als seus domicilis. Prego per elles, els porto els sagraments si m'ho permeten o, almenys, el consol de la companyia.

Hi ha molta gent que actua a favor d'altres. Penso en responsables de Càritas o de la pastoral de la salut de tantes parròquies, i en la vareta màgica que ajuda els altres a suportar la tristesa: l'amistat. Sí, aquesta és la vareta màgica que tenim a la nostra disposició per a fer realitat el que diu un vell proverbi: «L'amistat duplica les alegries i divideix les angoixes per la meitat.» És clar que a vegades ha de ser sacrificada, ja que també s'ha dit que «un amic ve a temps; els altres, quan tenen temps».

Un personatge de la novel·la *Els nuvis* d'Alessandro Manzoni, es troba enmig d'una casa deshabitada i es lamenta de les desgràcies que han sacsejat la seva família a causa d'una epidèmia de pesta. En cert moment diu: «Són fets horribles que mai no hauria cregut que arribaria a veure; coses que treuen l'alegria per a tota la vida; però parlar-les entre amics és un alleujament.»

Hem de tenir al cor els qui sofreixen, encara que no els coneguem. En tenim prou de veure les notícies de la televisió i contemplar els rostres de persones que viuen situacions de guerra, persones ferides, refugiats... Però també al nostre costat trobarem, si tenim els ulls oberts, persones que pateixen. Som llavors el consol de Crist que esperen, amb les nostres paraules o simplement fent-los saber que no estan soles.

620. L'ASSUMPCIÓ DE MARIA

14 d'agost de 2016

En recordo l'alegria. No puc recordar gaire més, perquè només tenia sis anys d'edat i era escolà, però no he oblidat el goig amb què a la meva família i al poble va ser acollida la notícia de la proclamació, pel papa Pius XII, del dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu al Cel.

Ha estat l'últim dogma fins al moment, i és molt alegre perquè, com va dir el papa Pacelli en aquella ocasió solemne, «el misteri de l'Assumpció de la Santíssima Mare de Déu al Cel ens convida a fer una pausa en l'agitada vida que portem per a reflexionar sobre el sentit de la nostra vida aquí a la terra, sobre el nostre fi últim: la vida eterna, juntament amb la santíssima Trinitat, la santíssima Mare de Déu i els àngels i sants del Cel».

«Saber que Maria ja és al Cel gloriosa en cos i ànima, com se'ns ha promès a aquells que fem la voluntat de Déu, ens renova l'esperança en la nostra immortalitat futura i felicitat perfecta per sempre.»

Com a expressió d'aquesta gran alegria cristiana, molts pobles de la nostra geografia celebren en aquestes dates la seva festa major. I espero que també en el si de les famílies s'aculli així aquesta festivitat. La comunió dels sants, la realitat intangible però certa d'aquesta unió que tenim amb els que són al cel o al purgatori, és font de goig i d'esperança.

Entre els pobles de la nostra arxidiòcesi permeteu-me que tingui avui un record especial per a la Selva del Camp, que celebra com a acte sacramental l'Assumpció de Maria al Cel d'acord amb un text anònim que es remunta al segle XIV. És una representació entranyanable que he presenciat sempre que he pogut, en la qual hi participen moltes persones del mateix poble. Un rendit homenatge a la Mare de Déu que convido a conèixer als qui encara no hi hagin anat.

En aquest any jubilar demanem a la Mare de Déu, com ho resem a la Salve, que giri vers nosaltres els seus ulls compassius: que ens ajudi en tants anhels i necessitats. Li prego especialment que siguem solidaris amb les persones més necessitades, que bolquem en elles l'amor, que és el segell del cristià. I que un dia, quan la vida conclogui, puguem estar amb ella al Cel al costat de Déu mateix gaudint de la promesa de la felicitat eterna.

621. PERDONAR LES OFENSES

21 d'agost de 2016

Sent sant Antoni Maria Claret bisbe de Cuba, al febrer de 1856, durant una visita pastoral va acudir a la població d'Holguín, on va pronunciar un llarg sermó. En sortir de l'església per dirigir-se a la casa en la qual s'allotjava, molta gent el saludava des dels dos costats del carrer. En cert moment, un home es va avançar fent el gest de besar-li l'anell, però de sobte va treure un ganivet i va voler clavar-l'hi al coll. El va ferir a l'orella, a la galta esquerra i en un braç. Van ser ferides profundes i la sang li brollava fins que va ser socorregut en una farmàcia i li van poder detenir l'hemorràgia.

Quan el Sant es va refer, va saber que el seu agressor havia estat detingut i condemnat a mort. El va perdonar i en va demanar l'indult. Encara més, sabent que era de Tenerife, li va pagar un bitllet a les Canàries perquè tornés amb la seva família.

Aquest succés ens en recorda un altre de més proper que encara ens emociona: l'atemptat a Joan Pau II. El papa Wojtyła va estar entre la vida i la mort i les seves primeres paraules des de la finestra de l'hospital van ser: «Perdono el germà que m'ha ferit.» Temps després el va visitar a la presó per assegurar-li el seu perdó personalment, malgrat que es va emportar un disgust en comprovar que Ali Agca no va manifestar penediment.

Poques vegades la vida ens permet oferir perdó en circumstàncies semblants, però trobarem moltes ocasions menors per a complir l'obra de misericòrdia de perdonar les ofenses.

Recordem que en el pàrenostre demanem a Déu que ens perdoni «com nosaltres perdonem els nostres deutors». És l'oració que ens va ensenyar Jesucrist, per tant la primera i més important, i en ella repetim aquesta disposició a disculpar els altres quan som ofesos.

La majoria d'ofenses procedeixen de gestos o de paraules. Hem de ser delicats en el parlar i l'actuar per a no ferir els nostres germans, i alhora prou cristians per a perdonar el que fan i pugui molestar-nos. Motius per a la queixa no ens en faltaran, però per damunt d'ells hi ha la possibilitat d'oferir aquestes petites mortificacions al Senyor, com actes d'un Cirineu disposat a ajudar-lo a portar la creu.

No esperem una disculpa, una humiliació, per a poder perdonar. Els dos sants esmentats al principi no van esperar. Hem d'avançar-nos a perdonar, conscients que Déu ens ha perdonat molt a nosaltres.

622. LA PACIÈNCIA COM A OBRA DE MISERICÒRDIA

28 d'agost de 2016

D'acord amb una historieta hebrea tradicional, Abraham estava assegut a fora de la seva tenda una nit quan va arribar un home vell i cansat. El va convidar a entrar a la seva tenda, li va rentar els peus i li va donar menjar.

El vellet va començar a menjar sense fer cap mena de benedicció, així que Abraham li va preguntar: «No adores Déu?» El vell li va respondre que no creia en cap déu. Abraham es va molestar, va agafar al vell per les espatlles i el va fer fora.

Quan ja havia marxat, Déu pregunta a Abraham què havia passat, i li contesta: «El vaig fer fora perquè no t'adorava.» Déu li respon: «Jo he patit aquest vellet durant vuitanta anys tot i que em deshonra i tu no l'has pogut aguantar una sola nit?»

La paciència no és una virtut petita, sinó una obra de misericòrdia gran, que s'anuncia així: suportar pacientment les persones molestes.

És cert que alguns temperaments, humanament parlant, són més propicis a prendre's les coses amb calma i altres són més impacients, però per a un cristià no compta només el temperament, sinó la voluntat, en aquest cas la caritat. La historieta d'Abraham ens ensenya el secret de ser pacients amb altres: Déu ho és molt més.

Si fem examen de la nostra vida, recordarem innumbrables vegades en les quals no ens hem comportat com ho havíem de fer, i Déu —que no es cansa de perdonar, com ha dit el papa Francesc— no ha tingut en compte les nostres faltes.

Tenim moltes ocasions d'exercir la paciència amb altres, siguin familiars, veïns, companys o persones amb qui hem de tractar en algun moment. Hem de ser exigents amb nosaltres mateixos, però pacients amb ells.

El cardenal Martini, a propòsit de Job, exemple de persona pacient, es fixava que les desgràcies que li van anar succeint, suportades amb paciència, li havien descobert Déu, i així el Patriarca va dir: «Jo et coneixia només d'oïda, però ara t'han vist els meus ulls.»

Déu permet des del dolor més profund fins les molèsties més passatgeres perquè creixem en amor a ell i als altres. També perquè ens asserenem, que no ens passi com a aquella persona que pregava Déu així: «Senyor, dóna'm paciència, però ja!»

En aquest sentit cal tenir en compte que, a més d'exercir-la amb els altres, hem de tenir paciència amb nosaltres mateixos. La perfecció que busquem s'aconsegueix a poc a poc si ens esforcem i, sobretot, si la demanem a Déu amb humilitat.

Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Juliol

De divendres 1 a diumenge 3

- Participa en el pelegrinatge amb malalts a Lourdes organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona.

Dilluns 4

- Amb els malalts i pelegrins de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes viatja de tornada a Tarragona.

Dimarts 5

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 360 del Consell Episcopal.
- A la capella del palau arquebisbal, presideix l'acte de professió de fe i jurament de fidelitat del seminarista Víctor Mosquera Ramos, que rebrà properament l'ordenació diaconal.

Dimecres 6

- Al matí, a Palau, presideix l'acte de signatura del conveni de cessió a l'AHAT, per part de la família del difunt arquitecte Guillermo Boxó Guasch, del fons documental del seu despatx professional.

Dijous 7

- Al matí, a l'estudi de ràdio de l'Arquebisbat, concedeix una entrevista per a l'emissora Ràdio Maria.

- A la capella del palau arquebisbal, presideix l'acte de professió de fe i jurament de fidelitat de Mn. Borja Martín Sánchez en haver estat nomenat rector de parròquia per primera vegada, abans de prendre possessió de les parròquies que se li han encomanat.
- Al Centre Tarraconense El Seminari, saluda els participants en el Curs Bíblic d'Estiu 2016.
- A la tarda, al Consell Comarcal del Tarragonès, participa en la cerimònia de lliurament de les distincions de Mèrit als Serveis Distingits a la comarca, una dels quals ha estat atorgada al Dr. Mn. Josep Gil Ribas.

De divendres 8 a diumenge 10

- A Saluzzo (Itàlia), participa en la Festa della Vita, organitzada per la Comunitat del Cenacle.

De dilluns 11 a dimecres 13

- A Salardú (Vall d'Aran), presideix la reunió n. 219 de la CET.

Dijous 14

- Al Centre Tarraconense El Seminari, presideix l'acte de presentació de la miscel·lània Mn. Josep Cabayol, un home coratjós.

Divendres 15

- A la Parròquia de Santa Maria de l'Albi, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 16

- Al Serrallo, a la Llotja del Peix, presideix l'eucaristia de la festa de la Mare de Déu del Carme, organitzada per la Comandància Naval i la Confraria de Pescadors.

Diumenge 17

- Al matí, a l'església parroquial de Sant Nicolau de la Riba presideix l'acte de benedicció i inauguració de les reformes dutes a terme i celebra l'eucaristia, durant la qual administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades celebra l'eucaristia, durant la qual ordena diaca el seminarista Víctor Mosquera Ramos.

Dilluns 18

- A la tarda, a l'ermita de Santa Marina de Prasdip, celebra l'eucaristia, a l'inici de la qual es fa lliurament a Mn. Jordi Salvadó Estivill, rector de la Parròquia de la Nativitat de Santa Maria de Prasdip, dels dos reliquiariis amb les relíquies de santa Marina que es custodiaven al Museu Diocesà de Tarragona.

Dimarts 19

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 361 del Consell Episcopal.

- A la tarda, al Centre Tarraconense El Seminari, participa en la trobada amb col·laboradors organitzada per la Fundació Bonanit amb motiu del 10è aniversari.

Diumenge 24

- Viatja a Cracòvia (Polònia) per a participar en la Jornada Mundial de la Joventut 2016.

De dilluns 25 a diumenge 31

- A Cracòvia, participa en la Jornada Mundial de la Joventut 2016.

Agost

Dilluns 1

- Retorna de Cracòvia després de la Jornada Mundial de la Joventut.

Dimarts 2

- Al palau arquebisbal, és entrevistat per al vídeo commemoratiu del 50è aniversari del Col·legi Sant Pau de Tarragona.

Dimecres 3

- Al monestir de la Immaculada de les monges mínimes de Valls, presideix l'acte d'elecció de la nova correctora de la comunitat.

Dijous 4

- Al matí, a Palau, rep la visita protocol·lària del Sr. Jorge García García, comissari principal del CNP a Tarragona, amb motiu de la seva jubilació.

Divendres 5

- A la Nou de Gaià, celebra l'eucaristia a l'església parroquial de Santa Maria Magdalena amb motiu del bicentenari del vot de poble.
- A la tarda, a Palamós (Girona), celebra l'eucaristia amb els membres del Club Vaixell.

Dissabte 6

- Al Monestir de Poblet, celebra l'eucaristia durant la qual ordena prevere el monjo fra Salvador Batet Candela.

Diumenge 7

- Marxa per passar uns dies de descans a la Vall d'Aran.

Dimecres 11

- A l'església parroquial de Santa Maria de Vila-rodona, celebra l'eucaristia amb motiu de la festa de Sant Llorenç i del 250è aniversari de la inauguració de l'església parroquial. A continuació retorna a la Vall d'Aran.

Dimarts 23

- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Joan Maria Robert, pare de l'Anna Robert, treballadora del Departament de mitjans de comunicació de l'Arquebisbat. A continuació retorna a la Vall d'Aran.

Diumenge 28

- A migdia retorna de la Vall d'Aran a Tarragona.
- A la tarda, a Mont-roig del Camp, amb motiu de les festes quadriennals en honor de la Mare de Déu de la Roca, presideix l'acte de rebuda a les Eres de la imatge i la processó solemne fins a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel, on presideix la solemne eucaristia d'inici de la festa.

Dilluns 29

- Visita mossens malalts.

Dimarts 30

- Al matí, celebra l'eucaristia a la capella de les Germanetes dels Pobres de Reus en la solemnitat de santa Joana Jugan, fundadora de l'institut.

Dimecres 31

- Convidat pels Mercedaris, participa en la festa de Sant Ramon Nonat: fa la benedicció dels Tres Tombs, celebra la solemne eucaristia de la festa al santuari de Sant Ramon de la Segarra i és convidat a dinar amb els Mercedaris.

Secretaria general i Cancelleria

CESSAMENTS

Relació de responsabilitats que es deixen d'exercir com a conseqüència dels nous nomenaments fets últimament

Juny 2016

Mn. Joan Antoni Cedó Perelló

deixa de ser rector de la Parròquia de Sant Pau de Tarragona i deixa de ser també arxiprest de Tarragona Centre, per canvi d'arxiprestat.

Mn. Creu Saiz Ruiz

deixa de ser prior de la Parròquia Prioral de Sant Pere Apòstol i rector de la Parròquia de la Puríssima Sang de Reus.

Mn. Joan Josep Bladé Bladé

deixa de ser rector de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp.

Mn. Antoni Roquer Hugué

deixa de ser capellà del Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus.

Mn. Joan Cañas Coch

deixa de ser rector de les parròquies de Sant Pere Apòstol de Torredembarra i de Sant Joan Baptista de Clarà i Baix a Mar.

Mn. Francesc Esteso Cuenca

deixa de ser rector de les parròquies de Sant Jaume de Sant Jaume dels Domenys, de Sant Llorenç de Llorenç del Penedès i de Santa Maria de Santa Oliva i deixa de ser també representant dels preveres de l'arxiprestat del Baix Penedès en el Consell del Presbiteri.

Mn. Xavier Roig Rovira

deixa de ser rector de les parròquies de Sant Pere Apòstol de Perafort, de Sant Sebastià de Puigdelfí i de Sant Salvador dels Pallaresos, i també deixa de ser arxiprest del Tarragonès Llevant per canvi d'arxiprestat i formador del Seminari Menor.

Mn. Joan M. Padrell Benet

deixa de ser rector de la Parròquia de Santa Maria de Santa Oliva.

Mn. Josep Antoni López Salinas

deixa de ser rector de la Parròquia de Santa Maria de Vallmoll.

Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón

deixa de ser rector de les parròquies de Santa Maria de l'Albi, de Sant Miquel de Cervià de les Garrigues, de la Mare de Déu de la Jonquera de la Pobla de Cérvoles i de Santa Maria del Vilosell i deixa de ser també arxiprest de l'Urgell-Garrigues per canvi d'arxiprestat.

Mn. Borja Martín Sánchez

deixa de ser vicari de la Parròquia de Sant Pau de Tarragona.

Mn. Joan Magí i Ferré

deixa de ser rector de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona.

Mn. Antoni Pérez de Mendiguren

deixa de ser rector de les parròquies de Santa Maria de Cabra de Camp,

de Sant Jaume Apòstol de Figuerola del Camp i de l'Assumpció del Pla de Santa Maria.

Mn. Eduard Arrufat Tarragó

deixa de ser rector de les parròquies de la Santa Creu i de Sant Pere Apòstol de Calafell.

Mn. Joan M. Anglès Batet

deixa de ser rector de les parròquies de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, de Sant Miquel de Marmellar, de Sant Cristòfor de Selma-Pla de Manlleu, de Santa Maria de Valldossera i de Sant Miquel del Montmell, i encarregat de l'església de la Mare de Déu del Remei de la Juncosa de Montmell.

Mn. Jordi Sánchez Pellicer

deixa de ser vicari de les parròquies Prioral de Sant Pere Apòstol i Puríssima Sang de Reus.

Mn. Włodzimierz Soszynski

deixa de ser rector de les parròquies de Santa Maria de la Pobla de Montornès, de Santa Maria de Salomó i de de Sant Miquel Arcàngel de Vespella de Gaià.

Mn. Evarist Gómez Ruiz

cessa de rector de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, de Santa Maria de Senan, de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí, de Santa Maria Assumpta de Tarrés i de Sant Joan Baptista de Vallclara i per tant deixa de ser arxiprest de la Conca de Barberà.

Mn. Clemente Lucena Gómez

deixa de ser vicari de la Parròquia de Santa Maria de Santa Oliva.

Mn. Raimon Mateu i de la Casa, diaca,

deixa d'estar al servei de la Parròquia de Sant Pau de Tarragona.

Mn. Francisco Javier Álvarez Vega, diaca,

deixa d'estar al servei de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp.

Sra. Rosa M. Sánchez Cornadó, laica amb missió pastoral,

deixa d'estar al servei de les parròquies de Sant Joan Baptista de Vilanova d'Escornalbou, de Sant Joan Baptista de l'Arbocet i de Sant Llorenç Màrtir de Botarell, però continua mantenint la facultat per a exercir-hi el ministeri segons les necessitats pel fet de ser parròquies de l'arxiprestat del Baix Camp.

NOMENAMENTS

dels mesos de juliol i agost de 2016

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat els següents nomenaments:

Amb data 04/07/2016

Mn. Patxi Xabier Segura Echezárraga,

administrador parroquial de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, Santa Maria de Senan, Transfiguració del Senyor de Vimbodí, Sant Joan Baptista de Vallclara i Santa Maria Assumpta de Tarrés, fins al 18 d'agost.

Amb data 17/07/2016

Mn. Víctor Mosquera Ramos,

vicari de les parròquies Prioral de Sant Pere i Puríssima Sang de Reus.

Amb data 15/08/2016

Mn. Simó Gras Solé,

administrador parroquial de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, Santa Maria de Senan, Transfiguració del Senyor de Vimbodí, Sant Joan Baptista de Vallclara i Santa Maria Assumpta de Tarrés, fins que es nomeni un nou rector.

DECRET

de 5 de juliol de 2016, pel qual s'erigeix l'Associació Amics de l'Ermita de la Mare de Déu del Roser de Vallmoll en associació canònica privada de fidels i se li concedeix personalitat jurídica privada

Vista la petició verbal que Mn. Josep Antoni López Salinas, rector de la Parròquia de Santa Maria de Vallmoll ha fet en data d'avui, dia 5 de juliol en conversa telefònica arrel de l'aprovació dels Estatuts de l'associació Amics de l'Ermita de la Mare de Déu del Roser que va presentar en data de 3 de juny proppassat,

Vist que la finalitat d'aquesta Associació està centrada en l'atenció, cura i devoció a la Mare de Déu en la seva advocació del Roser, molt arrelada a Vallmoll,

Vist que els seus estatuts, aprovats en data d'avui mateix, són conformes al Codi de Dret Canònic; tenint en compte els canons 299, 304, 321 i següents,

PEL PRESENT DECRET erigeixo l'associació Amics de l'Ermita de la Mare de Déu del Roser de Vallmoll, la qual queda constituïda en associació privada de fidels en aquesta arxidiòcesi, i li concedeixo personalitat jurídica privada.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 5 de juliol de 2016, pel qual s'aproven els Estatuts de l'Associació Amics de l'Ermita de la Mare de Déu del Roser de Vallmoll

Vistos els Estatuts de l'Associació Amics de l'Ermita de la Mare de Déu del Roser, de la Parròquia de Santa Maria de Vallmoll, presentats en data de 3 de juny proppassat pel seu rector Mn. Josep Antoni López Salinas,

Atès l'informe favorable del ministeri fiscal de l'Arquebisbat i les observacions fetes per Secretaria General,

PEL PRESENT DECRET APROVO els Estatuts de l'associació Amics de l'Ermita de la Mare de Déu del Roser de Vallmoll.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 19 de juliol de 2016, pel qual s'erigeix un centre diocesà de preparació al matrimoni

Atesa la realitat que en els darrers anys hi ha alguns arxiprestats i parròquies que tenen dificultats per a organitzar convenientment els anomenats cursets prematrimonials,

Atès que durant el darrer any des de la Delegació diocesana de pastoral familiar s'ha promociat que alguns matrimonis es formin dins el model del moviment apostòlic CPM (Centre de Preparació al Matrimoni), la qual cosa fa que des de la susdita Delegació es pugui oferir un ampli calendari de cursos prematrimonials per a tot l'any, oberts a tota l'arxidiòcesi,

Ateses les raons adduïdes pel Delegat diocesà per a la pastoral familiar i escoltat el parer dels membres del Consell Episcopal, els quals s'hi van manifestar favorables en la seva reunió n. 360, de 5 de juliol proppassat,

PEL PRESENT DECRET ERIGEIXO EL CENTRE DIOCESÀ DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI, que dependrà de la Delegació diocesana de pastoral familiar, anirà a càrrec del CPM, tindrà la seu a l'edifici del convent de les Oblates i estarà obert a les necessitats que hi pugui haver a tota l'arxidiòcesi de Tarragona.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

MISSATGE

de 15 de maig de 2016 per a la Jornada Mundial de les Missions 2016

Església missionera, testimoni de misericòrdia

Benvolguts germans i germanes,

El Jubileu extraordinari de la Misericòrdia que l'Església està celebrant, il·lumina també de manera especial la Jornada Mundial de les Missions 2016: ens convida a veure la missió ad gentes com una obra de misericòrdia gran i immensa, tant espiritual com material. Efectivament, en aquesta Jornada Mundial de les Missions tots estem convidats a «sortir», com deixebles missioners, oferint cadascun de nosaltres els nostres talents, la nostra creativitat, la nostra saviesa i experiència a l'hora de portar el missatge de la tendresa i de la compassió de Déu a tota la família humana. En virtut del manament missioner, l'Església s'interessa pels qui no coneixen l'Evangelí, perquè vol que tothom se salvi i experimenti l'amor del Senyor. Ella «té la missió d'anunciar la misericòrdia de Déu, cor bategant de l'Evangelí» (Butlla Misericordiæ vultus, 12), i de proclamar-la per tot el món, fins que arribi a tot home, dona, ancià, jove i nen.

La misericòrdia fa que el cor del Pare senti una alegria profunda cada vegada que troba una criatura humana. Des del principi ell s'adreça també amb amor a les més fràgils, perquè la seva grandesa i el seu poder es posen de manifest precisament en la seva capacitat d'identificar-se amb els petits, els descartats, els oprimits (cf. Dt 4,31; Sl 86,15, 103,8; 111,4). Ell és el Déu bondadós, atent, fidel; s'acosta a qui passa necessitat per a ser a prop de tots, especialment dels pobres; s'implica amb tendresa en la realitat humana de la mateixa manera que ho faria un pare i una mare amb els seus fills (cf. Jr 31,20). El terme que fa servir la Bíblia per a referir-se a la misericòrdia remet al si matern: es a dir, a l'amor d'una mare als seus fills, aquells fills que sempre estimarà, en qualsevulla circumstància i passi el que passi, perquè són fruit del seu ventre. Aquest és també un aspecte essencial de l'amor que Déu té a tots els seus fills, especialment als membres del poble que ha engendrat i que vol criar i educar: dins les seves entranyes es commou i s'estremeix de compassió davant la seva fragilitat i infidelitat (cf. Os 11,8). I, malgrat això, és misericordiós amb tots, estima tots els pobles i és delicat amb totes les criatures (cf. Sl 144,8-9).

La manifestació més alta i consumada de la misericòrdia es troba en el Verb encarnat. Ell revela el rostre del Pare ric en misericòrdia, «no parla només d'ella i l'explica utilitzant semblances i paràboles, sinó que, a més, i per damunt de tot, ell mateix l'encarna i la personifica» (Joan Pau II, Enc. Dives in misericòrdia, 2). Amb l'acció de l'Esperit Sant, acceptant i seguint Jesús per mitjà de l'Evangeli i dels sagraments, podem arribar a ser misericordiosos com el nostre Pare celestial, aprenent a estimar com ell ens estima i fent que la nostra vida sigui una ofrena gratuïta, un signe de la seva bondat (cf. Butlla *Misericordiae vultus*, 3). L'Església és, enmig de la humanitat, la primera comunitat que viu de la misericòrdia de Crist: sempre se sent mirada i escollida per ell amb amor misericordiós, i s'inspira en aquest amor per a fer el seu manament, en viu i el fa conèixer a la gent en un diàleg respectuós amb totes les cultures i conviccions religioses.

Molts homes i dones de qualsevol edat i condició són testimonis d'aquest amor de misericòrdia, com als inicis de l'experiència eclesial. La considerable i creixent presència de la dona en el món missioner, junt amb la masculina, és un signe eloqüent de l'amor maternal de Déu. Les dones, laiques i religioses, i en l'actualitat també moltes famílies, viuen la seva vocació missionera de diferents maneres: des de l'anunci directe de l'Evangeli al servei de caritat. Junt amb la tasca evangelitzadora i sacramental dels missioners, les dones i les famílies comprenen millor sovint els problemes de la gent i els saben afrontar d'una manera adequada i a vegades inèdita: en la cura de la vida, posant més interès en les persones que en les estructures i emprant tots els recursos humans i espirituals per a afavorir l'harmonia, les relacions, la pau, la solidaritat, el diàleg, la col·laboració i la fraternitat, ja sigui en l'àmbit de les relacions personals o en el més gran de la vida social i cultural, i de manera especial en l'atenció als pobres.

A molts llocs, l'evangelització comença amb l'activitat educativa, a la qual el treball missioner dedica esforç i temps, com el vinyater misericordiós de l'Evangeli (cf. Lc 13.7-9; Jn 15,1), amb la paciència d'esperar el fruit després d'anys de lenta formació; es formen així persones capaces d'evangelitzar i de portar l'Evangeli als llocs més insospitats. L'Església pot ser definida mare, també per aquells que un dia arribaran a la fe en Crist. Espero, doncs, que el poble sant de Déu realitzi el servei maternal de la misericòrdia, que tant ajuda que els pobles que encara no coneixen el Senyor el trobin i l'estimin. En efecte, la fe és un do de Déu i no és fruit del proselitisme; creix gràcies a la fe i a la caritat dels evangelitzadors que són testimonis de Crist. Als deixebles de Jesús, quan van pels camins del món, se'ls demana aquest amor que no mesura, sinó que tendeix més aviat a tractar tothom amb la mateixa mesura del Senyor; anunciem el do més bonic i més gran que ell ens ha donat: la seva vida i el seu amor.

Tots els pobles i cultures tenen dret a rebre el missatge de salvació, que és do de Déu per a tothom. Això és més necessari encara si tenim en compte la quantitat d'injustícies, guerres, crisis humanitàries que esperen una solució. Els missioners saben per experiència que l'Evangelí del perdó i de la misericòrdia pot portar alegria i reconciliació, justícia i pau. El manament de l'Evangelí: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20) no està exhaurit, encara més, ens compromet a tots, en els escenaris i desafiaments actuals, a sentir-nos cridats a una nova «sortida» missionera, com he indicat també en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*: «Cada cristià i cada comunitat discernirà quin és el camí que el Senyor li demana, però tots som convidats a acceptar aquesta crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangelí» (20).

En aquest Any jubilar es compleix precisament el 90è aniversari de la Jornada Mundial de les Missions, promoguda per l'Obra Pontifícia de la Propagació de la Fe i aprovada pel papa Pius XI l'any 1926. Per tant, considero oportú tornar a recordar les sàvies indicacions dels meus predecessors, els quals van establir que fossin destinades a aquesta Obra tots els ajuts que les diòcesis, parròquies, comunitats religioses, associacions i moviments eclesials de tot el món poguessin rebre per auxiliar les comunitats cristianes necessitades i per a enfortir l'anunci de l'Evangelí fins als confins de la terra. No deixem de realitzar també avui aquest gest de comunió eclesial missionera. No permetem que les nostres preocupacions particulars encongeixin el nostre cor; eixemplem-lo, doncs, perquè abraçi tota la humanitat.

Que santa Maria, icona sublim de la humanitat redimida, model missioner per a l'Església, ensenyi a tots, homes, dones i famílies, a generar i custodiar la presència viva i misteriosa del Senyor ressuscitat, que renova i curulla de misericòrdia joiosa les relacions entre les persones, les cultures i els pobles.

Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”

VIATGE A POLÒNIA, 31 JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT *Dimecres, 3 d'agost de 2016*

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui voldria reflexionar breument sobre el viatge apostòlic que he realitzat fa uns dies a Polònia.

El motiu del viatge ha estat la Jornada mundial de la joventut, a 25 anys de distància d'aquella històrica celebrada a Chęstochova, poc temps després de la caiguda de la «cortina de ferro». Al llarg d'aquests 25 anys Polònia ha canviat, també ha canviat Europa i el món, i aquesta JMJ s'ha convertit en un senyal profètic per a Polònia, per a Europa i per al món. La nova generació de joves, hereus i continuadors del pelegrinatge iniciat per sant Joan Pau II, han donat resposta al desafiament d'avui, han donat el senyal d'esperança, i aquest senyal s'anomena fraternitat. Perquè precisament en aquest món en guerra cal la fraternitat, es necessita proximitat, es necessita diàleg, es necessita amistat. I aquest és el senyal de l'esperança: quan hi ha fraternitat.

Comencem precisament amb els joves, que han estat el primer motiu del viatge. Una vegada més han respost a la crida: han vingut d'arreu del món —alguns encara són aquí! [assenyala els pelegrins presents a l'Aula]—, una festa de colors, de rostres diversos, de llengües, d'històries diverses. Jo no sé com ho fan: parlen llengües diverses, però aconsegueixen entendre's! I per què? Perquè tenen aquesta voluntat d'anar junts, de construir ponts, de fraternitat. Han vingut també amb les seves ferides, amb els seus interrogants, però sobretot amb l'alegria de trobar-se; i una vegada més han format un mosaic de fraternitat. Es pot parlar d'un mosaic de fraternitat. Una imatge emblemàtica de les Jornades mundials de la joventut és la superfície multicolor de banderes agitades pels joves: efectivament, a la JMJ, les banderes de les nacions enfrontades entre elles s'agiten properes. I això és bonic! Aquí també hi ha banderes!... Feu que es vegin!

Així, durant aquest gran encontre jubilar, els joves del món han acollit el missatge de la Misericòrdia per a portar-lo arreu a través de les seves obres espirituals i corporals. Dono les gràcies a tots els joves que han participat a Cracòvia! I dono les gràcies a aquells que s'han unit a nosaltres des de totes les parts de la Terra, perquè a molts països s'han fet petites Jornades de la joventut en connexió amb la de Cracòvia. Que el do que heu rebut es converteixi en resposta quotidiana a la crida del Senyor. Un record ple d'afecte va adreçat a Susanna, la noia romana d'aquesta diòcesi que va morir a Viena immediatament després d'haver participat en la JMJ. Que el Senyor, que certament l'ha acollit al cel, doni confort a la seva família i amics.

En aquest viatge, he visitat també el santuari de Czestochowa. Davant la icona de la Mare de Déu, he rebut el do de la mirada de la Mare, que és de manera especial Mare del poble polonès, d'aquesta noble nació que tant ha patit i, amb la força de la fe i de la seva mà maternal, s'ha tornat a aixecar sempre. He saludat alguns polonesos presents [a l'aula]. Sou bons, vosaltres sou bons! Aquí, sota aquesta mirada, s'entén el sentit espiritual del camí d'aquest poble, la història del qual està unida indissolublement a la creu de Crist. Allí es toca amb la mà la fe del poble sant fidel de Déu, que custodia l'esperança a través de les proves; i es conserva també aquella saviesa que és equilibri entre tradició i innovació, entre memòria i futur. I Polònia recorda avui a tot Europa que no hi pot haver futur per al continent sense els seus valors fundacionals, els quals tenen per la seva part en el centre la visió cristiana de l'home. Entre aquests valors hi ha la misericòrdia, de la qual han estat apòstols especials dos grans fills de la terra polonesa: santa Faustina Kowalska i sant Joan Pau II.

I per acabar, aquest viatge tenia també l'horitzó del món, un món cridat a respondre al desafiament d'una guerra «a bocins» que l'està amenaçant. I aquí el gran silenci de la visita a Auschwitz-Birkenau ha estat més eloqüent que qualsevol paraula. En aquest silenci he escoltat, he sentit la presència de totes les ànimes santes que han passat per allí; he sentit la compassió, la misericòrdia de Déu, que algunes ànimes santes han sabut portar fins i tot en aquell abisme. En aquest gran silenci he pregat per totes les víctimes de la violència i de la guerra. I allí, en aquell lloc, he comprès més que mai el valor de la memòria, no sols com a record d'esdeveniments passats, sinó com a advertiment i responsabilitat per a avui i per al dia de demà, perquè la llavor de l'odi i de la violència no arrela en els solcs de la història. I en aquesta memòria de les guerres i de les moltes ferides, de tants dolors viscuts, hi ha també molts homes i dones d'avui que pateixen guerres, molts dels nostres germans i germanes. Veient aquesta crueltat en aquest camp de concentració, he pensat immediatament en les crueltats d'avui, que són semblants: no tan concentrades com en aquest lloc, sinó disseminades per tot el món; aquest món està malalt de crueltat, de dolor, de guerra, d'odi, de tristesa. I per això sempre us demano la pregària. Que el Senyor ens doni la pau!

Per tot això dono gràcies al Senyor i a Maria Verge. I expresso novament la meua gratitud al president de Polònia i a les altres autoritats, al cardenal arquebisbe de Cracòvia i a tot l'episcopat polonès, i a tots aquells que, de mil maneres, han fet possible aquest esdeveniment, que ha ofert un senyal de fraternitat i de pau a Polònia, a Europa i al món. Voldria donar les gràcies als joves voluntaris, que durant més d'un any han treballat per tirar endavant aquest esdeveniment; i també als mitjans de comunicació, als qui hi treballen: moltes gràcies per haver fet que aquesta Jornada es veiés a tot el món. I aquí no puc oblidar l'Anna Maria Jacobini, una periodista italiana que va perdre la vida d'improvís allí. Preguem també per ella: ella se n'ha anat complint el seu servei. Gràcies!

EL CONSOL PER A UNA MARE (CF. LC 7,11-17)

10 d'agost de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

El passatge de l'Evangeli de Lluç que hem escoltat (7,11-17) ens presenta un miracle de Jesús veritablement grandios: la resurrecció d'un noi. I, malgrat tot, el cor d'aquesta narració no és el miracle, sinó la tendresa de Jesús vers la mare d'aquest noi. La misericòrdia pren aquí el nom de gran compassió vers una dona que havia perdut el marit i que ara acompanya el seu únic fill al cementiri. És aquest gran dolor d'una mare el que commou Jesús i li inspira el miracle de la resurrecció.

Amb la presentació d'aquest episodi l'Evangelista es recrea en molts detalls. A la porta de la ciutat de Naïm —un poble— es troben dos grups nombrosos que provenen de direccions oposades i no tenen res en comú. Jesús, seguit pels deixebles i per una gran gentada, és a punt d'entrar al poble mentre està sortint d'allí la trista comitiva que acompanya un difunt, amb la mare viuda i molta gent. A la porta els dos grans grups només

es passen pel costat, seguint cadascun d'ells el seu camí. És llavors quan sant Lluc anota el sentiment de Jesús: «Així que el Senyor la va veure [la mare], en sentí compassió i li digué: “No ploris.” Després s'acostà al fèrretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren» (v. 13-14). Una gran compassió guia les accions de Jesús: és ell qui atura la comitiva per a tocar el fèrretre i, mogut per la misericòrdia profunda per aquesta mare, decideix afrontar la mort, per dir-ho així, cara a cara. I l'afrontarà definitivament, cara a cara, a la creu.

Durant aquest Jubileu seria una bona cosa que, en passar el llindar de la Porta Santa, la Porta de la Misericòrdia, els pelegrins recordessin aquest episodi de l'Evangeli, esdevingut a la porta de Naïm. Quan Jesús va veure plorar aquesta mare, ella va entrar en el seu cor! A la Porta Santa cadascú hi arriba portant la seva vida pròpia, amb les alegries i sofriments, els projectes i els fracassos, els dubtes i les pors, per a presentar-los davant la misericòrdia del Senyor. Estem segurs que, a la Porta Santa, el Senyor s'hi acostava per a trobar-se amb cadascun de nosaltres, per a portar i oferir la seva paraula potent de consol: «No ploris» (v. 13). Aquesta és la Porta de l'encontre entre el dolor de la humanitat i la compassió de Déu. Passant la Porta, nosaltres fem el nostre pelegrinatge dins la misericòrdia de Déu que, com al noi mort, repeteix a tots: «T'ho mano: “Jove, aixeca't”» (v. 14). A cada un de nosaltres ens diu: «Aixeca't!» Déu ens vol drets. Ens ha creat per estar drets. Per això la compassió de Jesús porta aquest gest de sanació, de guariment, l'expressió clau del qual és: «Aixeca't, posa't dret com t'ha creat Déu!» Dret. «Però, Pare, nosaltres caiem moltes vegades.» «Vinga, aixeca't.» Això és el que ens diu Jesús, sempre. En passar el llindar de la Porta Santa cerquem sentir en el nostre cor aquesta paraula: «Aixeca't!» La paraula potent de Jesús pot fer-nos aixecar i obrar en nosaltres també el pas de la mort a la vida. La seva paraula ens fa reviure, regala esperança, dóna pau als nostres cors cansats, obre una visió del món i de la vida que va més enllà del sofriment i de la mort. Damunt la Porta Santa hi ha inscrit per a cadascun de nosaltres l'inesgotable tresor de la misericòrdia de Déu!

Tocat per la paraula de Jesús, «el mort va incorporar-se i començà a parlar, i Jesús el va donar a la seva mare» (v. 15). Aquesta frase és molt bonica: fa veure la tendresa de Jesús: «El va donar a la seva mare.» La mare torna a trobar el seu fill. Rebut-lo de les mans de Jesús es converteix en mare per segona vegada, però el fill que ara se li ha retornat no ha rebut la vida d'ella. Mare i fill reben així la identitat respectiva gràcies a la paraula potent de Jesús i al seu gest amorós. Així, especialment en el jubileu, la mare Església rep els seus fills reconeixent en ells la vida donada per la gràcia de Déu. I és en virtut d'aquesta gràcia, la gràcia del baptisme, que l'Església es converteix en mare i cada un de nosaltres es converteix en fill.

Davant el noi que va tornar a viure i va ser retornat a la mare, «tothom va quedar esglaiat i glorificaven Déu dient: “Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres.” I també: “Déu ha visitat el seu poble.”» Això que Jesús ha fet no és sols una acció de salvació destinada a la vídua i al seu fill, o un gest de bondat limitat a aquesta població. A través de l'auxili misericordiós de Jesús, Déu va a trobar-se amb el seu poble, en ell es reflecteix i continuarà reflectint-se per a la humanitat tota la gràcia de Déu. Celebrant aquest Jubileu, que he volgut que fos viscut a totes les Esglésies particulars, és a dir, a totes les

esglésies del món i no sols a Roma, és com si tota l'Església estesa pel món s'unís en un cant únic de lloança al Senyor. També avui l'Església reconeix ser visitada per Déu. Per això, acostant-nos a la Porta de la Misericòrdia, cada un de nosaltres sap que s'acosta a la porta del cor misericordiós de Jesús: és precisament ell la Porta veritable que condueix a la salvació i ens restitueix una vida nova. La misericòrdia, sigui en Jesús, sigui en nosaltres, és un camí que neix del cor per arribar a les mans. Què vol dir això? Jesús et mira, et guareix amb la seva misericòrdia, et diu: «Aixeca't!», i el teu cor és nou. Què significa recórrer un camí del cor a les mans? Vol dir que amb el cor nou, amb el cor guarit per Jesús puc realitzar obres de misericòrdia amb les mans, intentant ajudar, guarir moltes persones que tenen necessitat. La misericòrdia és un camí que parteix del cor i arriba a les mans, és a dir, a les obres de misericòrdia.

He dit que la misericòrdia és un camí que va del cor a les mans. En el cor, nosaltres rebem la misericòrdia de Jesús, que ens dóna el perdó de tot, perquè Déu ho perdona tot i ens alleuja, ens dóna la vida nova i ens encomana amb la seva compassió. D'aquell cor perdonat i amb la compassió de Jesús, comença el camí cap a les mans, és a dir, cap a les obres de misericòrdia. Em deia un bisbe l'altre dia que a la seva catedral i en altres esglésies, ha fet portes de misericòrdia d'entrada i de sortida. Jo li vaig preguntar: «Per què ho has fet, això?» «Perquè una porta és per a entrar, demanar perdó i obtenir la misericòrdia de Jesús, i l'altra és la porta de la misericòrdia de sortida, per a portar la misericòrdia als altres, amb les nostres obres de misericòrdia.» Quin bisbe més intel·ligent! També nosaltres fem el mateix amb el camí que va del cor a les mans: entrem a l'església per la porta de la misericòrdia, per a rebre el perdó de Jesús, que diu: «Aixeca't, vés, vés!», i amb aquest «vés» —drets— sortim per la porta de sortida. És l'Església en sortida: el camí de la misericòrdia que va del cor a les mans. Feu aquest camí!

LA MISERICÒRDIA INSTRUMENT DE COMUNIÓ (Mt 14,13-21)

17 d'agost de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui volem reflexionar sobre el miracle de la multiplicació dels pans. A l'inici de la narració que fa Mateu (cf. 14,13-21), Jesús acaba de rebre la notícia de la mort de Joan Baptista, i amb una barca travessa el llac a la recerca d'«un lloc despoblat» (v. 13). La gent el troba i el precedeix a peu, de manera que «quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts» (v. 14). Així era Jesús: sempre compassiu, sempre pensant en els altres. Impressiona la determinació de la gent, que tem ser deixada sola, com abandonada. Mort Joan Baptista, profeta carismàtic, s'encomana a Jesús, del qual Joan mateix havia dit: «El qui ve després de mi és més fort que jo» (Mt 3,11). Així la multitud el segueix pertot arreu, per escoltar-lo i per a portar-li els malalts. I veient això Jesús es commou. Jesús no és fred, no té un cor fred. Jesús és capaç de commoure's. Per una part, ell se sent lligat a aquesta gentada i no vol que se'n vagi; per una altra, ne-

cessita moments de soledat, de pregària, amb el Pare. Moltes vegades passa la nit pregant amb el seu Pare.

Aquell dia, doncs, el Mestre es va dedicar a la gent. La seva compassió no és un sentiment vague; mostra en canvi tota la força de la seva voluntat de ser a prop nostre i de salvar-nos. Jesús ens estima molt i vol estar amb nosaltres.

A mesura que arriba la tarda, Jesús es preocupa de donar de menjar a totes aquelles persones, cansades i afamades, i té cura de tots els qui el segueixen. I vol fer partícips d'això els seus deixebles. Efectivament els diu: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (v. 16). I els va demostrar que els pocs pans i peixos que tenien, amb la força de la fe i de la pregària, podien ser compartits per tota aquella gent. Jesús compleix un miracle, però és el miracle de la fe, de la pregària, suscitat per la compassió i l'amor. Així Jesús «Partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent» (v. 19). El Senyor resol les necessitats dels homes, però vol que cadascun de nosaltres sigui partícip concretament de la seva compassió.

Ara aturem-nos en el gest de benedicció de Jesús: Ell «prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans i els donà als seus deixebles» (cf. v. 19). Com es pot observar, són els mateixos signes que Jesús va fer al Darrer Sopar; i són també els mateixos que cada prevere fa quan celebra la santa Eucaristia. La comunitat cristiana neix i reneix contínuament d'aquesta comunió eucarística.

Per això, viure la comunió amb Crist és una cosa diferent de restar passius i aliens a la vida quotidiana; contràriament, ens introdueix cada vegada més en la relació amb els homes i dones del nostre temps, per a oferir-los el senyal concret de la misericòrdia i de l'atenció de Crist. Mentre ens nodreix de Crist, l'Eucaristia que celebrem ens transforma de mica en mica també a nosaltres en cos de Crist i nodriment espiritual per als germans. Jesús vol arribar a tots, per a portar a tots l'amor de Déu. Per això converteix cada creient en servidor de la misericòrdia. Jesús ha vist la gran gentada, n'ha sentit compassió i ha multiplicat els pans; així ho fa amb l'Eucaristia. I nosaltres, creients, que rebem aquest pa eucarístic, estem empesos per Jesús a portar aquest servei als altres, amb la seva mateixa compassió. Aquest és el camí.

La narració de la multiplicació dels pans i dels peixos es conclou amb la constatació que tots han quedat saciats i amb la recollida dels bocins que han sobrat (cf. v. 20). Quan Jesús amb la seva compassió i el seu amor ens dóna una gràcia, ens perdona els pecats, ens abraça, ens estima, no fa les coses a mitges, sinó completament. Com ha passat aquí: tots han quedat saciats. Jesús omple el nostre cor i la nostra vida del seu amor, del seu perdó, de la seva compassió. Jesús, per tant, ha permès als seus deixebles seguir la seva ordre. D'aquesta manera ells coneixen la via que s'ha de recórrer: donar menjar al poble i tenir-lo unit; és a dir, estar al servei de la vida i de la comunió. Invoquem el Senyor perquè faci sempre a la seva Església capaç d'aquest sant servei, i perquè cada un de nosaltres pugui ser instrument de comunió dins la família pròpia, en el treball, a la parròquia i en els grups de pertinença, un senyal visible de la misericòrdia de Déu que no vol deixar

ningú en soledat o amb necessitat, perquè davalli la comunió i la pau entre els homes i la comunió dels homes amb Déu, perquè aquesta comunió és la vida per a tots.

LA MISERICÒRDIA OFEREIX DIGNITAT (CF. MT 9,20-22)

31 d'agost de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

L'Evangelí que hem escoltat ens presenta una figura que destaca per la seva fe i valor. Es tracta de la dona que Jesús va guarir de les pèrdues de sang (cf. Mt 9,20-22). Passant entre la gent, s'acosta per darrere a Jesús per a tocar-li el mantell, perquè pensava «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré» (v. 21). Quanta fe! Quanta fe tenia aquesta dona! Raonava així perquè estava animada per molta fe i molta esperança, i amb un toc d'astúcia s'adona de tot allò que té en el cor. El desig de ser salvada per Jesús és tan gran que la fa anar més enllà de les prescripcions establertes per la llei de Moisès. Efectivament, aquesta pobra dona durant molts anys no està simplement malalta, sinó que és considerada impura perquè té hemorràgies (cf. Lv 15,19.30). Per això és exclosa de les litúrgies, de la vida conjugal, de les relacions normals amb les persones. L'evangelista Marc afegeix que havia consultat molts metges, s'hi havia gastat tot el que tenia i havia suportat cures doloroses, però havia empitjorat. Era una dona descartada per la societat. És important considerar aquesta condició —de descartada— per a entendre el seu estat d'ànim: ella sent que Jesús pot alliberar-la de la malaltia i de l'estat de marginació i indignitat en què es troba des de fa anys. En una paraula: sap, sent, que Jesús pot salvar-la.

Aquest cas ens fa reflexionar sobre com sovint la dona és percebuda i representada. A tots se'ns posa en guàrdia, també a les comunitats cristianes, davant imatges de la feminitat contaminades per prejudicis i sospites lascives vers la seva dignitat intangible. En aquest sentit, són precisament els Evangelis els qui restableixen la veritat i la reconduïxen a un punt de vista alliberador. Jesús ha admirat la fe d'aquesta dona que tots evitaven i ha transformat la seva esperança en salvació. No en sabem el nom, però les poques línies amb què els Evangelis descriuen el seu encontre amb Jesús esbossen un itinerari de fe capaç de restablir la veritat i la grandesa de la dignitat de cada persona. En l'encontre amb Crist s'obre per a tots, homes i dones de tot arreu i de tot temps, el camí de l'alliberament i de la salvació.

L'Evangelí de Mateu diu que quan la dona va tocar el mantell de Jesús, ell es va girar i, «en veure-la» (v. 22), llavors li va adreçar la paraula. Com dèiem, per raó del seu estat d'exclusió, la dona va actuar d'amagat, acostant-se per darrere a Jesús, amb por, per a no ser vista, perquè era una descartada. En canvi, Jesús la va veure i la seva mirada no va ser de retret, no li diu: «Vés-te'n, perquè ets una descartada!», com si digués: «Tu ets una leprosa!, vés-te'n!» No, no renya, sinó que la mirada de Jesús és de misericòrdia i tendresa. Ell sap què ha passat i busca l'encontre personal amb ella, cosa que desitjava en el fons la dona. Això vol dir que Jesús no sols l'acull, sinó que la considera digna d'aquest encontre fins al punt de donar-li la paraula i parar-li atenció.

A la part central de la narració, el terme salvació es repeteix tres vegades. «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré.» Jesús es girà i, en veure-la, digué: «Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat.» I la dona quedà curada des d'aquell moment» (v. 21-22). Aquest «coratge, filla» expressa tota la misericòrdia de Déu per aquella persona. I per tota persona descartada. Quantes vegades ens sentim interiorment descartats pels nostres pecats. N'hem comès tants, tants... i el Senyor ens diu: «Coratge! Vine! Per a mi tu no ets un descartat, una descartada. Coratge filla. Tu ets un fill, una filla.» I aquest és el moment de la gràcia, és el moment del perdó, és el moment de la inclusió en la vida de Jesús, en la vida de l'Església. És el moment de la misericòrdia. Avui, a tots nosaltres, pecadors, que som grans pecadors o petits pecadors —però tots ho som—, a tots nosaltres el Senyor ens diu: «Coratge, vine!, ja no ets descartat, ja no ets descartada: jo et perdono, jo t'abraço.» Així és la misericòrdia de Déu. Hem de tenir valor i anar cap a ell, demanar perdó pels nostres pecats i continuar endavant. Amb valor, com ho va fer aquesta dona. Després, la «salvació» assumeix connotacions múltiples: en primer lloc torna la salut a la dona; després l'allibera de les discriminacions socials i religioses; a més, realitza l'esperança que ella portava en el cor, anul·lant les seves pors i angoixes; i per últim, la restitueix a la comunitat alliberant-la de la necessitat d'actuar d'amagat. I això últim és important: una persona descartada actua sempre d'amagat, alguna vegada o tota la vida: pensem en els leprosos d'aquests temps, en els sense sostre d'avui...; pensem en els pecadors, en nosaltres pecadors: fem sempre alguna cosa d'amagat, tenim la necessitat de fer alguna cosa d'amagat perquè ens avergonyim del que som..., i ell ens allibera d'això, Jesús ens allibera i fa que ens posem drets: «Aixeca't, vine, dret!» Com Déu ens ha creat: Déu ens ha creat drets no humiliats. Drets. La salvació que Jesús dona és una salvació total, que reintegra la vida de la dona en l'esfera de l'amor de Déu i, al mateix temps, la restableix amb dignitat plena.

En resum, no és el mantell que la dona ha tocat allò que li dona la salvació, sinó la paraula de Jesús acollida en la seva fe, capaç de consolar-la, guarir-la i restablir-la en la relació amb Déu i amb el seu poble. Jesús és l'única font de benedicció de la qual brolla la salvació per a tots els homes, i la fe és la disposició fonamental per acollir-la. Jesús, una vegada més, amb el seu comportament ple de misericòrdia, indica a l'Església el camí que cal seguir per a sortir a l'encontre de cada persona, perquè cada un pugui ser guarit en cos i esperit i recuperar la dignitat de fills de Déu. Gràcies.

